

Quina mandra!

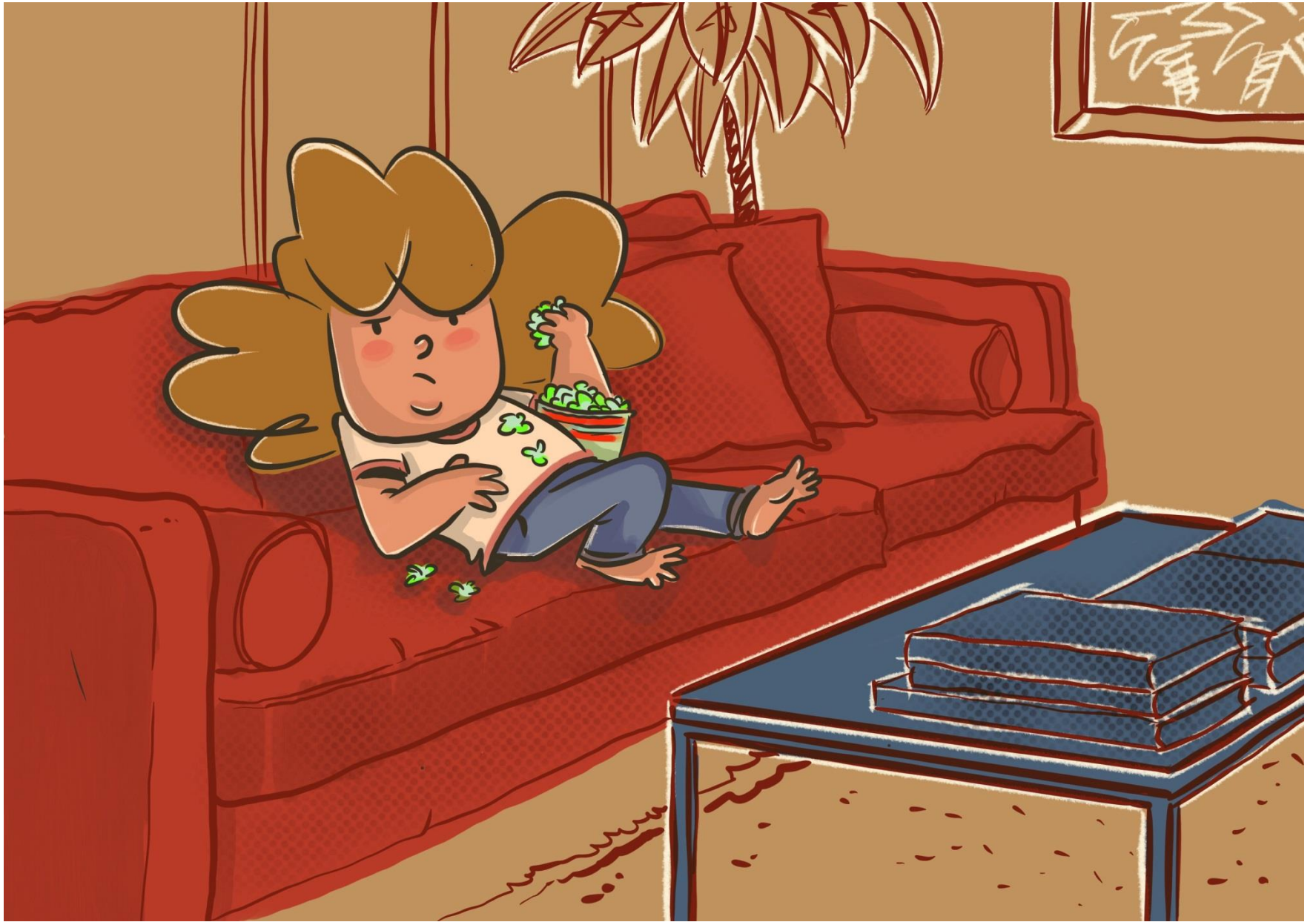

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

La petita orquestra de Cicle Mitjà de l'Escola del Cargol té molt d'èxit. La formen tres violins, un piano, dos clarinets, una trompeta, un xilòfon i una flauta travessera. O el que és el mateix: l'Èric, el Quim, la Blanca, el Marcel, la Rita, la Berta, el Joan, la Joana i la Griselda Romaní, la nostra protagonista.

La Griselda Romaní fa quart de primària i és la flautista més eixerida de l'Escola del Cargol -i probablement de la resta de les escoles de la contrada. És bona amb les matemàtiques i jugant a bàsquet, no tan bona dibuixant i si es pogués escapar d'anar a classe d'anglès ho faria. La Griselda és una nena com qualsevol altra i com ens passa a tots, té punts forts i punt no tan forts. I el menys, menys, menys fort que té és la mandra. Sí, a vegades té mandra... tanta mandra! I no és mandra passatgera, no. És mandra, mandra, d'aquella que et deixa clavat al sofà de casa. D'aquella que fa que les hores passin i quan acaben de passar... no ha passat massa res.

A finals de curs, l'Oriol -que és el mestre de música de l'Escola del Cargol- va reunir l'orquestra de Cicle Mitjà i els hi va fer una proposta. "Al juliol hi ha una trobada d'orquestres de nois i noies de la vostra edat. No és obligatori, però els que vulgueu hi podeu participar i blablablaba". La Griselda es va aturar en el "no és obligatori". Si no era obligatori volia dir que no feia falta fer-ho. Que no passava res si no ho feia: no la suspendrien, no la renyarien, ningú no li diria res perquè "no era obligatori". Si vols ho fas, si no vols no. I malgrat tota la resta de companys de l'orquestra s'hi van apuntar, ella va dir que no. S'acabava l'escola i ella el que volia era jeure al sofà, no anar a assajar tres dies a la setmana. Quina mandra!

L'orquestra de Cicle Mitjà de l'Escola del Cargol assaja dilluns, dimecres i divendres de 5 a 7. Però ara la Griselda ja no cal que hi vagi, perquè estan assajant les peces del concert de les escoles. Així, cada dilluns, dimecres i divendres la Griselda està encantada de deixar-se caure al sofà fins que arriba el pare de treballar. Aquelles dues hores de no fer res li semblen una meravella. Mira la tele, mira l'ordinador, berena, torna a berenar... tot plegat sense moure més que quatre dits. I sembla mentida però, com menys es mou, menys ganes té de moure's. Menys ganes té fins i tot de pensar. La mandra es va apoderant d'ella, com si fos un gran xiclet invisible que la va embolcallant tota, va abraçant-la amb força i fa els seus moviments cada dia més lents. Perquè la mandra, amics, creix i t'adorm com més la practiques. T'anestesia i pot acabar deixant-te fora de joc, com li estava passant a la Griselda.

L'orquestra de Cicle Mitjà de l'Escola del Cargol ha pujat al minibús i se n'ha anat cap a la trobada. Porten les peces ben assajades i estan contents de com els hi queden. L'Oriol condueix i la Griselda diu adéu als companys des de l'altra banda de la finestreta. Els acomiada pensant només en tot el que farà aquella tarda, és a dir: res. Només d'imaginar-se els seus companys d'orquestra ja rebufo: "Quina mandra!", es diu a sí mateixa. "Quina mandra ara anar a un altre poble, passar aquells nervis que passes abans de sortir a l'escenari, esperar el teu torn, tocar, tornar a pujar al minibús...". La Griselda creu que és molt millor arribar a casa, arreparar-se bé al sofà del menjador i enganxar el nas a la tele o a la *tablet*. "Això és vida!", es diu, convençuda. Ofuscada per la mandra.

Però quan l'orquestra de cicle mitjà de l'Escola del Cargol va tornar del recital, les coses van canviar. I molt! "Ho hem fet tan bé que ens han seleccionat per anar a una trobada d'orquestres joves a França!", va anunciar l'Oriol, molt emocionat. L'Èric, el Quim, la Blanca, el Marcel, la Rita, la Berta, el Joan i la Joana també ho estaven, d'emocionats. "Anirem de viatge a França, anirem de viatge a França!", repetien sense parar, fent saltironets i amb molta il·lusió.

"Anar de viatge?! Buf, quina mandra, no?", va dir la Griselda obrint molt els ulls. "Mandra?", li va respondre l'Oriol amb mig somriure. Mandra d'emprendre una aventura al costat dels seus amics? L'Oriol li va fer veure a la Griselda que allò seria molt més que un viatge. Seria passar uns quants dies amb els seus amics i fer amics de molts altres llocs d'Europa; seria passar quatre dies en un hotelet a prop del mar, visitar llocs nous, sentir com parlen un altre idioma, menjar un altre menjar... Riure molt i fer música. "Si tot això et fa mandra, Griselda, és que no saps el que és bo!".

Aquella tarda, la Griselda la va passar una mica moixa. Potser no, que no sabia el que era bo. Mentre ella jeia, presa per la mandra, davant les pantalletes, jaient al sofà de casa, els seus companys feien coses. Moltes! Coses divertides... i que ella s'havia perdut. Per culpa de la mandra que havia anat creixent en aquelles tardes tan tèbies, s'ho havia perdut tot! I s'ho seguiria perdent si no hi posava remei. Potser encara no era massa tard. Potser encara podia redreçar la situació. Així que la Griselda va aixecar-se del sofà d'un bot, va agafar l'estoig on hi havia la flauta i va sortir rabent per la porta de casa.

L'orquestra de Cicle Mitjà de l'Escola del Cargol estava assajant quan la Griselda va entrar per la porta de l'aula. "M'agradaria assajar amb vosaltres, si encara puc!", els hi va dir, "Assajar, venir a França... i tota la pesca!". I és clar que podia. "Una flauta mai no sobra!", va respondre l'Oriol fent-li un lloc entre els companys, "però hauràs d'estudiar molt, Griselda, ho saps, oi?". La resta de la colla feia moltes setmanes que estudiaven les peces a tocar i li diuen força avantatge. La Griselda era conscient que s'hauria d'esforçar molt i recuperar el temps que la mandra li havia robat.

Durant les següents setmanes no hi podia haver ni sofà ni pantalletes. No podia badar ni adormir-se. I així va ser. Així va ser com la Griselda es va treure la mandra de les orelles i va aconseguir posar-se al dia amb la música. Així va ser com la Griselda va viatjar a França amb els seus amics i va gaudir com mai. Perquè els esforços sempre tenen premi, d'una manera o altra, i el premi d'aquest va ser dels grans. El millor premi de tots: aprendre que només posant-te les piles pots aprendre coses i anar cap endavant.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital